

До Байрона

Джон Кітс

О Байроне! В мелодії твоїй
Є нездоланна, втішно-журна сила,
Немовби Чулість раптом розбудила
Всі струни жалібні, а ти як стій
Перехопив, не дав завмерти тій
Чудовній пісні. Чорні горя крила
Не затемнять прекрасного світила
Душі, що сяє в темряві густій,—

Як це буває з хмарою, що зрине
На місяці — й просвітиться з боків,
Протчеться блиском убрання бурштинне,
Як чорний мармур жилками віків.
Вмирущий лебедю, співай! Хай лине
Твій журний голос, твій солодкий спів!